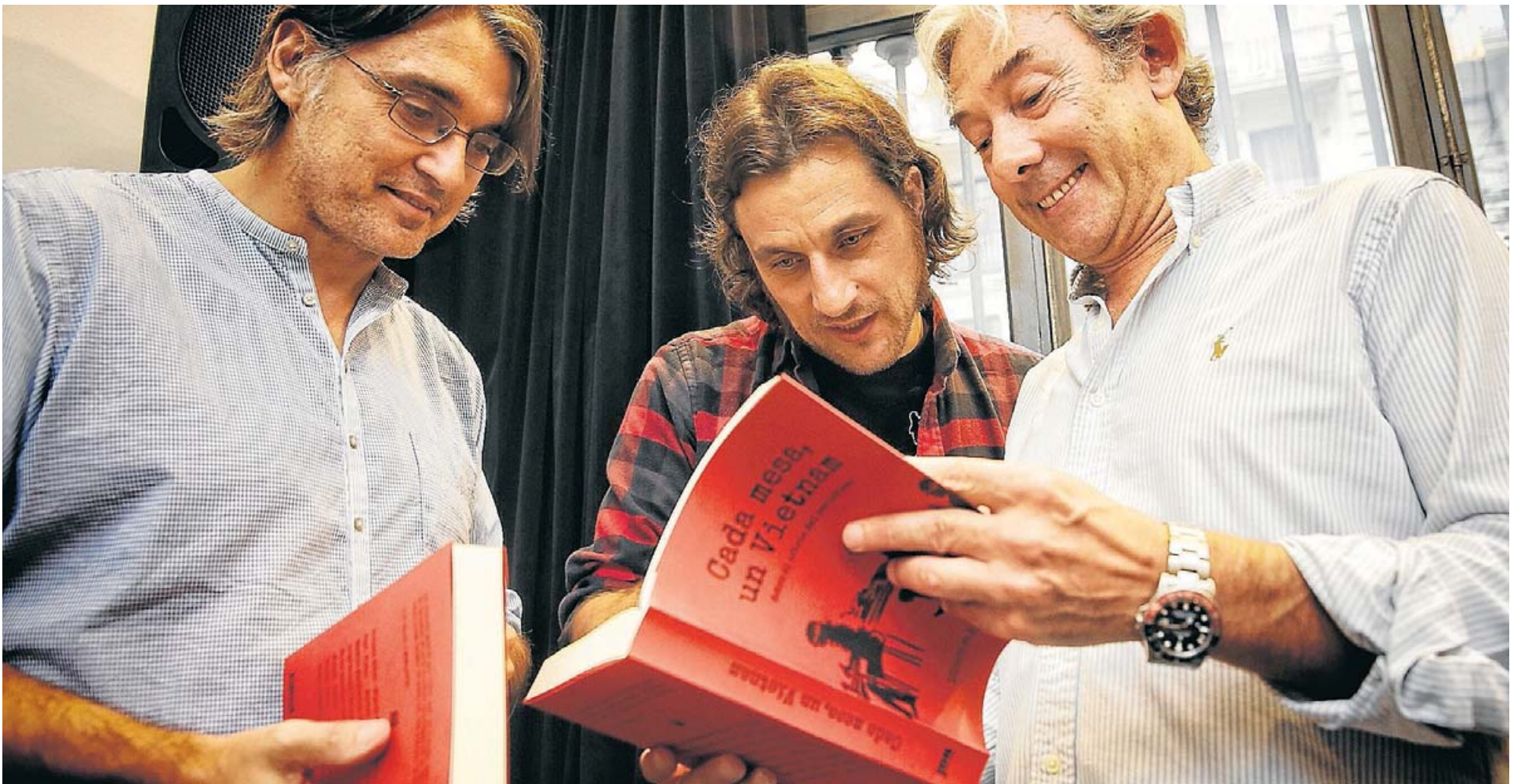

NOVETAT EDITORIAL

Claudi Pérez, Carles A. Foguet i Enric González ahir a la presentació de *Cada mesa, un Vietnam* a la llibreria Alibri de Barcelona. PERE VIRGILI

Crònica

TONI VALL
BARCELONA

Periodisme és mirar i escoltar, i després preguntar i explicar

‘Cada mesa, un Vietnam’, editat per Enric González, proposa una reflexió plural sobre l’ofici de periodista

“**P**eriodisme és mirar i escoltar. Mai deixar de meravellar-se. És el privilegi d’escoltar les històries de les persones. Hi ha poques coses que les persones desitgin més que ser escoltades”. Ho escriu Martín Caparrós al seu capítol *La crònica* del llibre *Cada mesa, un Vietnam*, publicat per *Jot Down* i amb edició d’Enric González. D’això tracta, de periodisme, de les maneres de viure’l i d’exercir-lo, de com explica el món i com és capaç de reflectir-lo. A les seves pàgines, vint-i-quatre periodistes exposen la seva visió sobre els diversos camps d’acció de la professió, dels gèneres i les seccions tradicionals en què l’ortodòxia l’ha dividida. Per exemple, Jacinto Antón escriu sobre el periodisme cultural, Claudi Pérez, sobre l’econòmic, i José Sámano, sobre l’esportiu. Rosa Montero reflexiona sobre l’entrevista, Ignacio Echevarría, sobre la crítica, Javier Espinosa i Mónica G. Prieto, sobre el periodisme de guerra, el mateix Enric González, sobre les especificitats del corresponsal, i la directora de l’ARA, Esther Vera, desgrana al seu capítol els elements essencials que cal tenir en compte a l’hora de dirigir un diari.

Són quasi quatre-centes pàgines d’històries, anècdotes, noms propis,

maneres de fer i d’explicar, algunes certes i moltes intuïcions, la primera matèria més valuosa del periodista. González, acompanyat de Claudi Pérez i de Carles A. Foguet –creador de *Jot Down*–, van presentar ahir *Cada mesa, un Vietnam* a la llibreria Alibri de Barcelona. Foguet explica que el llibre té una intenció molt simple: provocar reflexió sobre el periodisme des de sensibilitats diferents. A judici de Claudi Pérez, aquest és un llibre de to despreocupat, escrit per professionals que gaudeixen del seu ofici i l’expliquen apassionadament. “Pot servir als estudiants de periodisme però no és un manual típic. Parla de gent que ha trepitjat el terreny, s’ha arriscat i s’ha equivocat”, explica González. Jacinto Antón, per exemple, explica el dia que va rebutjar una entrevista a una escriptora britànica que acabava de publicar un llibre sobre un nen que volia estudiar per ser mag. Errors que ensenyen, que in-

Guia
“Pot servir als estudiants de periodisme però no és un manual típic”, diu González

Resistència
El títol fa referència a la capacitat dels periodistes de fer front a les pressions

jecten experiència, que proposen millora. Com es pot millorar la professió? Potser és la gran pregunta, sobretot en temps tan remoguts com els que vivim.

El mateix títol del llibre proposa una via, la de la resistència. *Cada mesa, un Vietnam* és com va titular les seves memòries Josep Maria Huertas Claveria fent referència a la capacitat del periodista per exercir, des de l’íntim patrimoni de la seva taula de treball, resistència contra les pressions, tant les estructurals del sistema com les de l’empresa que li paga el sou, com, fins i tot, de les seves pròpies contradiccions. “L’ofici no està en crisi, la indústria sí”, exclama González. Pocs diners, precarització, la dictadura de la immediatesa i dels clics, administradors, comptables i auditors que tenen més veu i vot que els mateixos reporters. La llista de greuges és llarga, però l’ofici segueix sent necessari. “Ser consci-

ents del que fem malament és una brúixola necessària per no perdre la mesura del que som”, escriu Esther Vera al seu capítol.

Una altra qüestió important són els hàbits de consum: molt poca gent avui en dia llegeix sencers els diaris de paper, sinó que ens fabriquem el nostre propi menú. González ho té clar: “Hem perdut disciplina i rigor. El producte global –el diari– ha perdut coherència i relat, però en canvi s’ha aguditzat la creativitat, perquè els textos han de captar més i millor l’atenció del lector”. Si això ho apliquem al periodisme esportiu, un partit de futbol ja no s’ha d’explicar com abans –l’endemà tothom n’ha vist resums llarguíssims– sinó que pot servir per proposar reflexions intel·ligents sobre el metafutbol, les relacions amb l’economia, la política o la cultura.

“El periodisme no és una eina d’evangelització, ni un òrgan de propaganda, i quan perd la seva mirada crítica deixa de ser periodisme”, escriu Leila Guerriero al seu capítol sobre periodisme compromès. Potser és aquesta, la del compromís i la mirada crítica, com també la de l’escepticisme, la millor recepta contra alguns dels mals que avui corquen aquesta professió: les exigències de les xarxes socials, la delirant lluita pel clic, les veritats alternatives, els rumors sense contrastar, els insults anònims a Twitter i als comentaris digitals dels articles... I quin és el famós compromís? Doncs mirar i escoltar, també preguntar per saber, i després explicar. D’això va, diria. —